ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Κίμων Ρηγόπουλος**

Από τους προσωκρατικούς ακόμα η ψυχή ήταν συνώνυμη της ζωής, μια ασφαλής ένδειξη ότι ζούμε. Η πίστη ότι δεν είμαστε μόνο σάρκα και οστά αλλά και η απερίγραπτη ουσία μας που δεν περισσεύει. Με άλλα λόγια είμαστε το έλλογο συναίσθημα που μας συνέχει και δικαίως απειθαρχεί στο επιβεβλημένο μέτρο της έξωθεν βαρβαρότητας. Όταν «εκεί έξω» γίνεται της πουτάνας κι εσύ κάθεσαι στα αυγά σου αντί να τα σπας, σε έχει κατοικήσει ήδη η βαρβαρότητα κι εσύ, ως φιλόξενος νοικοκύρης, της προσφέρεις γλυκό και λικεράκι. Όταν βλέπεις τον άλλο βυθισμένο στον κάδο να ψαρεύει το γεύμα του κι εσύ εντυπωσιάζεσαι επειδή κρέμεται στα χείλη του μια γόπα και το πρώτο που σκέφτεσαι είναι ότι το κάπνισμα βλάπτει σοβαρά την υγεία, είσαι τελειωμένος. Κυρίες και κύριοι, ο νέος ανθρωπότυπος είναι εδώ. Είναι ο ανθρωπότυπος *Ποτάμι* και δεν αναφέρομαι μόνο στους λελέδες που το συγκροτούν αλλά και στους «αριστερούς» με άλλοθι. Σε εκείνους που έχουν καταπιεί μιαν έρημο με καμήλες και Τσίπρες αλλά ομνύουν απτόητοι στις «μεταρρυθμίσεις» Μεταρρυθμίσεις που είναι το ψευδώνυμο της κοινωνικής κατεδάφισης αλλά δεν επηρεάζουν την ούτως ή άλλως ρυθμισμένη ζωούλα τους. Ψυχή βαθειά ή ψυχή ρηχή; Ψυχή καμιά, είναι η απάντηση.

Από τις ομοιόμορφες στολές στις ομοιόμορφες ζωές και από κει ολοταχώς στις όμοιες ψυχές. Ωμοί, σηκώνουν τους ώμους τους αδιάφορα στο ολοκαύτωμα, που τους αφορά μόνο όσο πατά η γάτα. Άνθρωποι περιορισμένης ευθύνης που έχασαν την ψυχή τους αλλά διατήρησαν το βιος τους. Αυτοί δεν θέλουν κανάκεμα. Είναι απέναντί μας. Και όσο εμείς δεν μεταπλάθουμε το ταξικό συμφέρον μας σε άλλη ψυχή αυτοί θα βασιλεύουν. Σ’ ένα βασίλειο ερειπωμένο σαν τους περίκλειστους Μπόερς στην Ν. Αφρική του απαρτχάιντ. Που δεν έβλεπαν τι συμβαίνει έξω από τις καλά φυλαγμένες επαύλεις τους. Δυο κόσμοι παράλληλοι που όσο και αν προεκταθούν δεν θα συναντηθούν ποτέ. Το έσχατο και μόνο ειλικρινές επιχείρημά τους είναι το *μια ζωή την έχουμε*. Είναι ο χυδαίος υλισμός τους που καταργεί εν αμαρτίαις την διαλεχτική της θυσιαστικής ομορφιάς. Με αυτόν τον «εν τάξει ευκατάστατο

στρατό» το όπλο της κριτικής κατάντησε άσφαιρο. Στου κουφού την πόρτα την πόρτα την σπας χωρίς αβρότητες.

ΥΓ. Πριν κάποια χρόνια δούλευα στην Θεσσαλονίκη. Ήταν οι μέρες του Δεκέμβρη του 2008. Ξεχώρισα ανάμεσα στους ορκισμένους του Αλέξη έναν πιτσιρικά που έσπαγε την βιτρίνα ενός αποδεδειγμένα ρουφιάνου στην Τσιμισκή. Την άλλη μέρα το πρωί, στην ημερήσια ανακωχή των εχθροπραξιών, αυτός ο ίδιος πιτσιρικάς πέρναγε με ασφάλεια στο απέναντι πεζοδρόμιο της Εγνατίας μια γριούλα- ήταν χαλασμένος ο σηματοδότης- και αυτή τον έραινε με ευχές. Σας ορκίζομαι ότι το είδα. Ε, λοιπόν, αυτός ο ανθρωπότυπος είναι το ζητούμενό μας, σύντροφοι.